

*Levelek hullnak a parkban,
széleseben viszi a tócsát a szél,
az mégis egy helyben topog.*

*Már csak az ismétlődő léptek visszhangja marad,
kéz szántja a papírt,
összeszorul a szoba, akár a mell:
és nem lehet kimenni; egyre szűkülő körben
köröznek a délre induló madarak,
a kikötőben is egyre komorabban
bőgnek a hajók.*

Áldd meg, Isten, Finnországot

*Ó álomkép! magasra hág a nap,
anyám arcát rajzolja elem a pára,
megéled a szél,
érezni halántékomon s ajkaim között,
megfeszül és dolgozik
a tenyér,*

*meleget lehel a föld, illatát ontja a fű,
s a virágok, amiket lányok téptek le hajdan,
lepkéként szállnak el a levegőben.*

*Ó álomkép! nincs már háború,
vitorlás alszik a sziget mögött,
hallgat a víz, tüllfátyolban az ég,
táborfüz ég, lélegzik a tűz,
s akár a bőr, fölfénylik a tenger,*

aztán reggel lesz, s megszólal a madár:

*Áldd meg, Isten, Finnországot.
Holnap dér csipkézi már a nyári esteket.
Ma még megmártózhat a föld az ég hűvösében,
de holnapra már vastag hó fedi,
s oly sápadt lesz mint bánatában elsorvadt leány,
s bebőrösödik a tó, akár egy beteg varas arc.*

*Áldd meg, Isten, Finnországot.
Holnap dér csipkézi már a nyári esteket.
És akkor oda a nyár.
És madár dalol a sivár táj fölött.
És sóhajtoznak az erdők.
És csipős szelek lesnek az erdők mögüll.*

(JÁVORSZKY BÉLA fordításai)